

VESELE IN ŽALOSTNE ZGODBE NAVIHANEGA KUŽETA.
PRIPOVEDUJE MARIJA GROŠLJEVA.

BOBI SE RAZVIJA. USODNI SKLEP.

BOBI JE RASTEL IN SE LEPO RAZVIJAL. SVILENA DLAČICA SE MU JE V RAHLIH KODRIH OPRIJEMALA TELESKA.

GLAVICA MU JE BILA ČRNA KOT SAJASTEMU DIMNIKARČKU, NAD OČESCI STA SE MU ZARISALI DVE ŽOLTI PIKI, KAKOR DVE ZRELI ČREŠNJI, IN SREDI MED NJIMA BELA ZVEZDICA. UHLJA, DVE VELIKI POKROVKI, STA VESELO POBINGLJAVALA, KO JE ŽIVO, NEMIRNO GLAVICO VRTEL NA VSE VETROVE. TAČICE SO MU BILE BELE IN DROBNO ČRNO POPRSKANE.

URNO SE JE PRIVADIL RAZNIH DETINSKIH NORČIJ IN UMETNIJ, DIRJAL JE NAOKROG, SE ZAGANJAL V ČEVlje, VLEKEL BRATCE ZA UŠESA, BINGLJAL Z REPKOM, PLEZAL NA POTRPEŽLJIVO MAJKO LAJKO, PREVRAČAL Z NJENEGA HRBTA KOZOLCE, SE ZNANCEM LJUBKO PRILIZOVAL IN CVLIL, CVLIL, DA JE ŠLO SKOZI UŠESA, IN RENČAL, KADAR JE HOTEL BITI JEZEN, IN ZALAJAL, KADAR SE JE HOTEL PRAV POSEBNO POSTAVITI, ČEŠ: VELIK SEM ŽE.

KER PA SO IMELI URBANČEVI PRI HIŠI ŽE ITAK DOVOLJ PASJEGA DROBIŽA, JE SKLENILA GOSPA, DA ODDA VES NOVI MLADI ZAROD PRIJATELJEM IN ZNANCEM.

IN TAKO SE JE ZGODILO.

BOBI JE MORAL PRVI V TUJINO...

Z DOMA.

NAPOČIL JE NESREČNI, USODNI DAN. KUCHARICA ŠPELA VESELA GA Z ZVIJAČO, Z MASTNO KRAČO, ZVABI V KUHINJO. PA GA KREPKE ROKE ZGRABIJO ZA TELESCE IN GA DRŽE KOT V KLEŠČAH.

BOBI SE STRESA, OTEPA, PRASKA, CVILI, ZAMAN.

ZASLUTI, DA GA HOČEJO UGRABITI MAMICI, IN MILO ZAJOČE.

NIHČE NI RAZUMEL TUŽNO ZAVIJAJOČIH GLASKOV, LE MAJKA LAJKA JE BESNO DIRJALA PO DVORIŠČU, ISKALA LJUBLJENČKA, GA KLICALA, SE ZAGANJALA V ZAPRTE HIŠNE DURI, DA MU POMORE, ČE TREBA ZA CENO LASTNEGA ŽIVLJENJA.

DURI NE POPUSTE, ČVRSTEJE SO OD NJENIH ŠAP.

BOBI V KUHINJI PA JOČE, JOČE: »ZBOGOM, MAJČICA! UGRABILI ME BODO. HVALA TI ZA VSO LJUBEZEN. POZDRAVI BRATCE IN NE POZABI SVOJEGA BOBIJA. V TUJINI BOM VEDNO MISLIL NATE, NA BRATE. I-I, KAKO ME SRČEK BOLI, OV,

OV, ČE BOM LE MOGEL, BOM UŠEL DOMOV, I-I, OV, OV!«

UTRUDIL SE JE OD JOKA IN POLAGOMA UTIHNIL.

OTROKOM JE BILO HUDO. OBKOLILI SO GA, GA MILOVALI, GA BOŽALI, TOLAŽILI TER MU DAJALI POGUMA:

»SIROTEK, NE JOKAJ!«

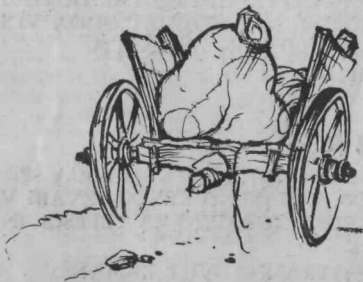
»NIČ HUDEGA TI NE BO, K DOBRI GOSPODIČNI PRIDEŠ!«

»PLIDEN, PLIDEN BOBČEK,« GA JE MILOVAL NAJMLAJŠI POBČEK IN MU DAL POLJUBČEK NA GOBČEK, PA JE MORALA MAMICA VZETI ROBČEK, DA OTERE SVOJEMU MILJENČKU MOKRI NOSEK IN SOLZICO V OČEH.

KUHARICI ŠPELI VESELI SO POVERILI ČASTNO NALOGO, DA PONESE PSIČKA GOSPODIČNI NUŠKI DEBELUŠKI V LJUBLJANO, NA MIRJE.

GOSPA PRINESE VREČO IN STRESE BOBIJA V JEČO. BOBI OD GROZE ZAMEŽI, KO PADA V TEMINO.

ŠPELO VESELO Z VREČO IN BOBIJEM NATOVORIJO NA VOZ.

KER SE JE PA ŠPELA VESELA VSE BOLJ RAZUMELA NA LONCE IN KUHALNICO KAKOR NA VARSTVO ŽIVALI, IN SE JE BILO BATI, DA SE HITRI, NAVIHANI BOBI MALO OKORNIM, DEBELIM ŠPELINIM ROKAM BRŽ IZMUZNE, JE GOSPA NAROČILA HLAPCU JERNEJU, NAJ BI JI BIL PRI ROKI, ČE BI ŠLO KAJ NAVZKRIŽ.

DR—DR—DR — SE ZAPRAŠE
KOLESA PO CESTI.

ŠTRBUNK—ŠTRBUNK BIJE BOBIJEVO SRČECE.

»JEHATA, JEHATA,« VZKLIKA ŠPELA, »TO BO GOSPODIČNA NUŠKA VESELA TEGA KUŽKA!«

»HI, HO, HEJ!« POGANJA HLAPEC JERNEJ VRANCA ČEZ DVA KLANCA IN ŠE NAPREJ, NAPREJ...

(Dalje prihodnjič.)

Solno polje.

(Kavkaška pravljica). NOLS.

Vas Lahič leži visoko v hribih in vsako mesto je prebivalcem od rok. Zbog tega jim je večkrat česa primanjkovalo, posebno soli. Da bi se izkopali iz te stiske, sta dva brata sklenila sejati sol. »Nikdar več je ne bo treba tovoriti iz mesta,« sta si mislila, »pa še zaslužila bova kaj!« Rečeno, storjeno. Posejala sta s soljo veliko njivo. In ko je na pomlad vse zazelenelo in zaklilo, je ostalo njuno polje črno in brez bilke.

»Zakaj neki najina sol ne poganja,« je dejal eden izmed bratov, »morda nama jo je kdo izmaknil?« »Treba se bo prepričati,« je dostavil drugi. Res sta šla na svoje solno polje, nad katerim je plesal roj mušic. »Tatovi, tatovi! Udri jih, udri jih!« Začelo se je strašno streljanje. Ko sta se utrudila, sta sedla, da bi kaj prigriznila. Med tem pa so že priletele mušice in najnesramnejša je sedla enemu izmed bratov na čelo. Previdno, ne da bi se ganil, je to povedal drugemu; le-ta je prijel svojo puško, pomiril, izprožil in res ubil mušico.

V jesenskem solncu.

*Pisane barve jesenske
toplo in živo goré,
v sklonjenem drevju hruške,
jabolka, slive zoré.*

*Grozdi so težki in sladki,
modro je mirno nebo,
tiho beli oblaki
preko goric gredo.*

*Rjavo, rumeno, višnjevo,
rdeče ves svet žari,
zlato solnce ga boža,
letino nam zori.*

*Kmalu ugasnejo barve,
skoro bo plod pobran,
gole bodo veje,
bela bo v snegu plan.*

Fran Roš.